

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118161072/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Minna

idet de knugede mig ind til hende, at ville holde mig rigtig fast, saa at Intet kunde rive mig fra hende igen. Da hun mærkede, at jeg snappede efter Vejret, slap hun mig pludselig: --

— Har jeg gjort dig Fortræd? jeg er saa voldsom? —

Hendes Ansigt havde et saa forfærdet Udtryk, — som om jeg virkelig kunde være gaaet i Stykker mellem Armene paa hende — at jeg uviikaarlig brast i Latter og bedækkede det med Kys, indtil hun tyssede paa mig med en Forskrækkelse af en ganske anden skælnsk og fornøjet Art littende ud af de opspilede Øjne og hviskende fra halvaabne Læber, som hun lagde Fingren paa. Men der var Ingen i Nærheden, og Hjørnet af Skuret gemte os i en trekantet Skygge.

Endelig forlod vi den. Jeg vilde føre hende videre ud langs Floden, men dér blev det hende for mørkt; hun vilde indad Byen til. „Vi kan jo være fornuftige,“ sagde hun. Men vore Ord blev mindre Samtale end oversatte Kærtegn.

Vi gik langsomt Arm i Arm paa den brede Quai henimod Byens Lys, der tilvenstre i spredte Gnister steg op imod Stjærnerne og forrest ud imod Flodbugten samlede sig i en gyldenstraalende Bort, indlagt med Hotelhavernes grønne Emaillé. Paa

den anden Bred saas intet andet Lys end et Par kulørte Signallygter, og den mørke Bjærgmasse viste sig kun som en stjerneløs Del af Himlen.

Ittoget jog forbi derovre og mindede os om Tiden. Men netop nu begyndte det at lysne perlemorsagtig forude; under Lysningen traadte en mørk Bjærgbue frem. Masterne af et Par Elbpramme tegnede sig paa Himlen. Glansen blev hurtig rødere som af en Ildbrand -- havde man været ved Rhinen, vilde man tro, at det var Hindarfjældet lysbrændende, der havde sig som en glødende Kuppel over Winterbergs jævne Skovaas, just hvor Hakket midtvejs silhouetterede sig. Faa Minutier, og Maanen svævede frit, bestandig mindre gylden og mere krystallisk, over Bjærglandskabet med Flodens Krumning, et Landskab, som den selv syntes at skabe af Nattens Chaos og at fuldkommengøre mer og mer.

Det var for skønt til, at man kunde tænke paa at skilles. Og vi blev ved at gaa frem og tilbage ved Floden fra det lille ensomme Ventskur, til vi kom saa nær ved den første Hotelhave, at vi saå de sorte Frakker og brogede Damehatte bevæge sig under Løvet.

Alene paa dette fremmede Sted, forekom vi